

Въ сжщето туй време влѣли въ стаята стария маркизъ де Шарнопсе и младия графъ де Сентъ-Флорентинъ, които имали заповѣдъ да съпроводятъ господаря въ Версайлъ.

— Любезний маршалъ, казалъ маркиза, на негово величество, руския императоръ, не е нужно особно позволение за да разгледа Инвалидния домъ.

При тѣзъ думи герцога де Белъ-Илъ остана неподвиженъ, погледналъ въ земята, падналъ на колѣнѣ предъ монарха и казалъ:

— Какъ! възможно ли е? ахъ господарю! Ваше Величество милость, простете ма . . . азъ не знаяхъ.

— „Ви въ нищо не сте виновни, господинъ маршале,“ казалъ царя като хваналъ ржката на маршала и искалъ да го вдигне. Въ туй войнишко облекло, което съ гордость нося, никой не може да ма познае че съмъ братъ на французкия кралъ. Напротивъ, азъ съмъ длъженъ да прося отъ васъ прошка. Азъ искахъ да избавя тѣзъ двоица господиновци отъ дългия и досадителния пжтъ, отъ излишнитѣ трудове. Но не можѣхъ да измама тѣхната услужливостъ, и, както виждамъ, не съмъ постъпилъ добръ, защото тѣ не щѣха да ма оставатъ да правя подобни невѣжливости. Господа, продължилъ той, като са обърналъ къмъ двоицата съпроводници, азъ съмъ скиоъ; повѣрвайте, тозъ скиоъ уважава и люби французкия кралъ и неговитѣ подданици.“

— Господа, казалъ маршала разпоредете са тозъ часъ да са събератъ инвалидитѣ на двора.

— „Не, не, любезний мой маршалъ,“ възразилъ Петъръ, „азъ ви казахъ че съмъ простъ войникъ, и повтарямъ, че днесъ съмъ дошалъ при васъ не като императоръ, а като войникъ. — Дѣ са тѣ сега?“ попиталъ едного изъ офицеритѣ.